

Sygn. akt I CSK 262/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa W. F.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] z siedzibą w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka małoletnia W. F., zastąpiona przez przedstawiciela ustawowego ojca K. F., wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 9 stycznia 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 14 czerwca 2013 r., którym oddalono powództwo o zapłatę kwoty 110.000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z uszkodzeniem ciała powódki polegającym na porażeniu prawego splotu barkowego w związku z porodem w dniu 24 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły.

Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli spełniona jest przynajmniej jedna z nich.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są wskazane przyczyny. Dopuszczenie oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej jest bowiem uzasadnione ustrojowo i procesowo jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane

jej funkcje. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że Sąd drugiej instancji nieprawidłowo zinterpretował i zastosował przepisy art. 415 k.c., art. 355 § 1 i 2 k.c. oraz art. 4 i art. 31 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty. Ponadto powódka wskazała na oczywiste – w jej ocenie – naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c., polegające na nierozpoznaniu istoty sprawy przez Sąd odwoławczy.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien zatem nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa ale i przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację w kwestii oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada tym wymogom uzasadnienie wskazanej przyczyny, bowiem pierwsza część argumentów opiera się na założeniu własnej wersji stanu faktycznego sprawy oraz oceny dowodów, odmiennych od przyjętego przez Sąd Apelacyjny w [...]. W związku z tym wypada podkreślić, że na mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia, a skargi nie można oprzeć na zarzutach ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Z kolei druga część wyводу przedstawionego przez

powódkę wskazuje na rzekome nierozpoznanie meritum sprawy, mające wynikać z przytoczenia ustaleń Sądu I instancji bez zamieszczenia dodatkowego stwierdzenia, że Sąd odwoławczy przyjmuje je za własne. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury Sąd drugiej instancji powinien dokonać ponownej, wszechstronnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w uzasadnionych przypadkach również go uzupełnić. Jeżeli jednak skutek dokonanej przez siebie analizy dojdzie do wniosków analogicznych do tych, które sformułował sąd pierwszej instancji może ograniczyć się do stwierdzenia, że ustalenia tego sądu podziela w całości lub w części. Stwierdzenie to może polegać na bezpośrednim przywołaniu w treści uzasadnienia orzeczenia apelacyjnego części motywów orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji. Tym samym, jeżeli sąd odwoławczy cytuje ich treść, zachowane są wymagania konstrukcyjne uzasadnienia wyroku.

Niezrozumiałe są zarzuty oparte na twierdzeniach, że wśród obowiązujących w społeczeństwie zasad współżycia społecznego „mieści się przeprowadzenie zabiegów operacyjnych zgodnie ze sztuką lekarską i z najwyższą starannością wymaganą od profesjonalistów w zakresie medycyny”, stąd „Przy ustalaniu odpowiedzialności pozwanego powinny zostać wzięte pod uwagę wszystkie kryteria bezprawności i winy”. Chybione jest stanowisko, że braki w dokumentacji medycznej, polegające na późniejszym niewypełnieniu części rubryk, powinny być ocenione w kategorii „bezprawności” działania personelu medycznego, podczas gdy zgoda została prawidłowo udzielona a uchybienia powyższe, choć potwierdzone, nie miały w ocenie kilku biegłych znaczenia dla ustalenia przebiegu porodu, podejmowanych działań oraz ustalenia przyczyny dystocji barkowej, zatem nie mogą być zakwalifikowane jako działania sprawcze. W szczególności biegli podnieśli, że nie było wskazań (waga, wymiary dziecka) do innego rozwiązania ciąży, w trakcie porodu doszło do zdarzenia polegającego na owinięciu szyi pępowiną, zagrażającego niedotlenieniem, co wymagało jego przyspieszenia i podjęcia czynności przez lekarza położnika, nie potwierdzono naruszenia przez niego reguł postępowania, wzorca należytej staranności, a w braku obowiązywania rekomendacji wytyczających schemat postępowania medycznych nie można się odwoływać do obecnego ich brzmienia.

Nie zasługuje również na uwzględnienie, pozbawiony bliższego uzasadnienia, zarzut że „sąd drugiej instancji wbrew art. 378 § 1 k.p.c. nie zastosował prawa materialnego, do czego jest zobligowany na podstawie art. 178 ust. 1 Konstytucji”. Nie znajduje w żadnej mierze potwierdzenia w motywach powołanej przyczyny kasacyjnej konkluzja, że „sąd drugiej instancji nie rozpoznając sprawy merytorycznie dopuścił się nieprawidłowej kontroli apelacyjnej”, a „gdyby rozpoznał sprawę zgodnie z przepisami art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. sprawy”.

Nie wiadomo także w czym upatruje skarga „czynnika publicznoprawnego” przemawiającego za jej przyjęciem, gdyż podstawa faktyczna i prawna sprawy V CSK 287/09 nie była tożsama.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]